

UJ CIMBORA

Az Uj Cimbora Családszövetség képes gyermeklapja

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR

SZERKESZTI ES KIADJA:

F. LASZLO MARCELLA

Nem vagyok én sem fiskális sem bótos,
A ruhám sem városi, de komótos,
Má' amilyen a mi népünk:

Nem cserélünk senkivel a világon.

Eccerü a szavában.

De ünnepen, hogyha lépünk
A ruhánkkal nem cserélünk,

APRÓSÁGOK — TARKASÁGOK

Az új negyedévben sok kis előfizetőnknek lejárt az előfizetése. A könyvelési füzeteket lassankint mindenkinek elküldjük. Ebből megláthatjátok kis cimborák, hogy ki meddig fizetett elő. Aki már megkapta a könyvelési füzetét és közben előfizetését feljesít, csak azután írja be a kifizetett összeget, miután a kiadóhivatal már nyugtázta. Ha valami nem egyezik, azonnal meg kell írni. Az előfizetési díjakat pontosan fizetni kell, mert a lapnak minden krajcárja nagy szüksége van.

Gál Lajosné megfigyeléseiből:

BARATAINK AZ ÁLLATOK.

Még a sertés is lehet kedvence az embernek, nem csak úgy, mint reménysége a kamrának, mert benne is vannak különbözőképen megnyilvánuló kedvességek.

Egész ősszel kezeltem egy nagy beteg mangalicát, mely még a fejét sem bírta felemelni, úgy tettem kanállal szájába az ételt.

Lassan, nagyon lassan haladt a gyógyulás. Nagy volt az öröm, mikor legelőször fel tudott ülni s rendre megjött az étvágya is.

Már csak a lábast kellett tartani, megette kanál nélkül is a tejjel forrázott kukorica lisztet. Néha hagyott egy keveset s próbáltam nógatni, hogy egye meg azt is. Kétszer még elviselte a kínálást, de ha tovább is ott tartottam, megharagudott s nagy mérgesen kiragadta kezemből a lábast és földhöz vágta. Mikor először próbáltam, hogy a cseléd adjon neki enni, ellökte a lábast és dirrel-durral lefeküdt, de ha odamentem és én kínáltam, jóízűen felfalta.

Egy találó idézettel végzem cikkemet:-

„A részvét tiszta égi harmat,
Nem hoz magával semmi földi szenyret,
Nemcsak az ember, még az állat is.
Testvérem — hogy ha szenved!“

Vége.

* * *

Ritka, értékes leletre bukkantak Tass közelében — Magyarországon. Egy olyan régi keresztény templomot ástak ki az évszázadok alatt ráarakódó földréteg alól, amely Krisztus halála utáni 4-ik században épülhe-

tett. Gondoljátok csak el, Szent Istvánt 1000-ben koronázták meg az ország királyává — s ő alatta tért át a magyarság a pogány hitről Krisztus hitére. Milyen felbecsülhetetlen értéket jelent művelődéstörténeti szempontból ez a lelet, amely azt bizonyítja, hogy nem 1000 és egyhányban, de már 370. tájban, tehát három és félszázaddal Krisztus halála után már voltak ezen a földön Krisztus hívők. Bizonyára az egész világon nagy érdeklődést keltenek majd ezek a leletek, mert ilyen templomlelet egész Európában csak egy van: Dalmáciában.

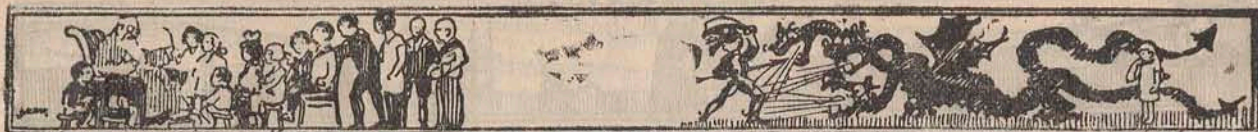

Bélyeggyűjtés

Persze a bélyeggyűjtés nem azt jelenti, hogy most a bélyegzés édesapának, vagy édesanyjának külön pénzébe kerüljön. Akik csak pénzért tudnak bélyeget szerezni, azok élehetetlen bélyeggyűjtők. A bélyeget csere útján kell szerezni. Azért a csereanyagra is nagy súlyt kell helyezni. Fontos, hogy a cserelelendők között is legyenek jobb bélyegek, amelyekért értékes, jó darabokat lehet cserélni.

Mint hogy a komoly bélyeggyűjtők érdeklődnek egymás iránt, szeretnének csereviszonyba lépni, időnkint közölni fogjuk mely városban kik gyűjtenek bélyeget. Ezek aztán alkalmat keresnek majd a találkozásra.

Tudomásunk szerint eddig a következők gyűjtenek bélyeget: Labud László IV. g. o. t. István és Ándrás Alba-Iulia, Str. Mihai Viteazul 9. Rosenberg Pál III. g. o. t. Ginta, jud. Bihor. Kenderessy Lajos II. g. o. t. és Miklós Turda, str. Reg. Ferdinand 43. Ney Bandi IV. g. o. t. és Zsuka IV. elemi o. t. Oradea, Str. V. Alexandri 10. Rápolthy Jenő Sándor III. elemi oszt. t. Somecuta-Mare, jud. Satu-Mare. Sólyom Fekete Pityu I. g. o. t. Valea lui Mihai. Andrassy Péter és Ernő, Valea lui Mihai. Tereh Sándor Satu-Mare, Str. Nic. Bălcescu 12.

ISTEN GONDOT VISEL . . .

— Kis egérke, van-e anyád,
Aki gondot visel reád?
— Van ám, ennem ő ad nekem,
S oly szeliden bánik velem.

— Te kis madár, van-e fészked,
Amely nyugtot adjon néked?
Ó van bizony, jó puha az,
Véd, ha esik, véd, ha havaz.

Kis pillangó, szép kis bogár,
Van-e enned ha jó a nyár?
Van ám, mézet ad a virág,
Jó gyümölcessel rakva az ág.

— Kis állatkák mondjátok meg,
Ki adta e sok jót nektek?
— A jó Isten ott az égben,
Rendezte el ilyen szépen.

Gyermek, rád is gondol itten
Égi Atyánk, a jó Isten.

A falánk nyul története

Elmeséli: *Dezső bácsi.*

Nyulam-bulam Ugrifüles, arról vala mesze híres, hogy mindig mozgott a szája. Csunya volt e rossz szokása. Többnyire majszolt is valamit, füvet, fakérget vagy lapit, de ha foga között nem is volt semmi, akkor sem tudott a szája pihenni. Mert örökké az evésre gondolt, még akkor is, ha álmában horokolt. Akár aludva, akár ébren, este, reggel avagy délben, akár ha hevert, akár ha evett, esze ott járt a szomszédok kertjében.

No de jaj is volt a szegény gazdának, s a sok jóféle káposztának! Ugrifüles reákapott a zöldségesben oly lakomát csapott, hogy nem volt annak se vége, se hossza, amig tartott a káposztatorzsa.

De egyszer csak beállt a tél. A nyul is ettől az évszaktól fél. Most a hó miatt csak a fa kérge maradt evésre. Ugrifüles ur rövid idő múlva a sok kérget bizony úgy meguntta, hogy még erősebben vágyva, gondolt a nyárra, a sok zöldségre, kivált a salátára.

Nyugtát ezért sehol sem lel. Egy napon megindult vaktában a nagy erdő felé. Száját most is folyton mozgatva, eljutott egy sziklás patakmartra.

A szikla oldalában amint állott ott, egy kerek üreget látott. Amig nézte, nézte, a következő jutott eszébe:

— Ezen a nyíláson még most beférek, mert sovánnyá tett az az átkos fakéreg. De, ha érik

majd a kel s a murek, annyit bizony szentül tudok, szűk lesz rajtam a bunda, s nem férek be ebbe az oduba. Minek is férjek én ide? Az odut az ördög vigye! Odut-bodut nem szeretem! Kövérpocak az kell nekem. Mint a pánkó olyan legyenek . . . A hájamért tiszteljenek. A nyul csak úgy tekintélyes, hogyha kövér, hogyha széles . . . Meg is hizlal a jó falat, azért várom már a nyarat! . . . A murkot s a káposztát, csacsik akik gondozzák, Kertjükből én kövéredem. Gazda fárad s én majd eszem! Mak, mak, mak! Ez dukál a nyulaknak . . .

S olyat kacagott a téli esendbe, hogy még a lyuk is felfortyant erre! De nem is a lyuk, hanem egyéb, csipje meg a huncut veréb!!

Lompos a farka, hegyes hosszú orra. Ni! ni! mintha éppen rókakoma volna . . .

— Ki zavarja álmom? Ki kacagott itt be? Á . . . az Ugrifüles? Ó jön most vizitbe? Tesék csak befelé, jó kedvem van látod . . . Mindjárt le is huzom a bricesesznadrágod!

— Jaj, ne hozz szegyenbe, purdén levetkező . . .

— Egy szót se szólj he . . . he . . . he . . . Így jó a nyulpecsenye.

És a ravasz, veres róka, tréfa ide, tréfa oda . . . Ugrifülest mind megette. Ha megtette, jól is tette!

Coltęsti.

A kis csillagvirág

B. Rafael Anna.

Hatalmas erdő közepén egy óriás bükkfa homályos árnyékában élt a kis csillagvirág testvérei, rokonai és másfajta erdei virág társaságában. Az óriás bükkfa hatalmas és sűrű koronájával megvédte a kis virágokat az időjárás viszontagságai ellen, sem forró napsugár, sem szélvihar, sem jégeső nem férhetett oda. A levegő mindig langyos és nedves volt, a kis virágok békésen éldegéltek és szeretettel vendégelték meg kis kelyhükből az erdei méheket és tarka lepkéket. Nagyobb állat ritkán járt arra felé, embert pedig sohasem láttak a kis csillagvirágok, mert az emberjárta ösvény messze elkerülte a nagy bükkfát. Néha-néha egy kis tapsifüles nyul ugrott keresztül rajta, vagy pedig egy szomjas őzike baktatott a patakhoz vizet inni. Ilyenkor összedugták fejeiket a kis csillagvirágok és izgatottan tárgyalták az eseményt, utána pedig megint csendesen virágoztak estig, akkor szépen behunyták kis kék szeméiket és szelid álomba merültek.

Egy szép holdvilágos nyári éjszakán, amikor már az összes erdei virágok aludtak, az egyik kis csillagvirágnak sehogy sem jött álom a szemére. Nyugtalanul bólogatott jobbra-balra, várta, hogy elaludjon, de az álom csak nem jött szemére. Egyszer csak kis hűvös lehelletet érzett, odafordult és ijedten látta, hogy egy kis szellőcske lebeg mellette.

— Ne félj tőlem kis Csillag — szolt a kis szellőcske — én vagyok az esti Szellő, én szoktalak titeket mindig álomba ringatni, aztán tovább állok, de most nem mehetek, amíg te ébren vagy. Mondd, miért nem alszol már el, hogy én is hazamehessek?

— Igazán nem tudom, miért nem tudok aludni — felelt a kis Csillag — talán mert igen sokat gondolkodom.

— Aztán min gondolkodol te kis buksi?

— Óh nagyon sok minden jár az eszembe, amire semmiféle magyarázatot nem tudok. Nem tudom, hogy mi van ezen a mi kis világunkon túl, valószínű, hogy valahol lenni kell valaminek, ami nem olyan mint itt a jóságos nagy fa alatt, mert különben honnan jönnek

és hová mennek vidáman ugrálva a nyulacs-kák, honnan jönnek és hová vágatnak el a karsu őzikek. Hova tűnnek el időről-időre a madarak a lombok közül, hova lesznek a kis méhek és lepkék és végre hol laksz te, aki esténként idejársz minket ringatni? Óh ha erre a sok kérdésre feleletet tudnék kapni!

A kis Szellő meghatottan hallgatta a kis Csillagvirág panaszát, aztán megszólalt:

— Hát hallgass ide kis Csillag, én sok mindenre tudnék neked választ adni. Igaz ugyan, hogy ilyenkor már nekem is aludnom kellene, mert az édesapám Szélvihar ökegyelmessége nagyon szigorú, de a te kedvedért még egy kis szidást is eltűrök. Mindenekelőtt tudd meg, hogy én vagyok a Szélviharnak a legkisebb gyermeke, engem még nem visznek utakra, de azért tudok egyet s mást.

(Folyt. köv.)

Kiesi kerek, nagy kerek.

Siró-rivó kis gyerek.

A kerekek vigan futnak,

Igy indul el a rajz utnak.

Páros jelenet

Elő lehet adni a nyári vakációban is, ha színelőadást rendeztek magatok között. Kati táncsal jó be, pettyes parasztruhában van és leeresztett hajavégében széles piros selyemszallag. A tánc után jó jobbról Bull, balról

Bill — ők is táncolnak valami groteszk táncot, tztután közre veszik Katit. Kati kezdi az éneket, aztán utána Bull és Bill. A végén mindhárman táncolnak, míg a függöny leereszkedik.

KATI ÉNEKE:

I.

Szerecsenországban
Jártam én a nyáron,
De nem mennék oda
Többé semmi áron.

II.

A feketék között
Furesa nóta járja:
Szerecsen leánynak
Szerecsen a párja.

III.

Ki hallotta híret
Szerecsenországnak?
A gyerekek ott mind
Ruha nélkül járnak.

Szerecsenországban
Furesa világ járja!

BULL ÉS BILL SZERECSEN GYEREKEK ÉNEKE:

Bull:

Szerecsenországban
Minden fekete.
Fekete az éjszaka
És a gyerekek.

Bill:

Fekete a tinta,
Fekete a kő.
Hát még milyen fekete
A kéményseprő!

Bull:

A tenger s a tinta,
Az is fekete.
Nem különben a kutyák
És a tehenek.

Együtt:

Szerecsenországban
Minden fekete.

FIRTOS ÉS TARTOD.

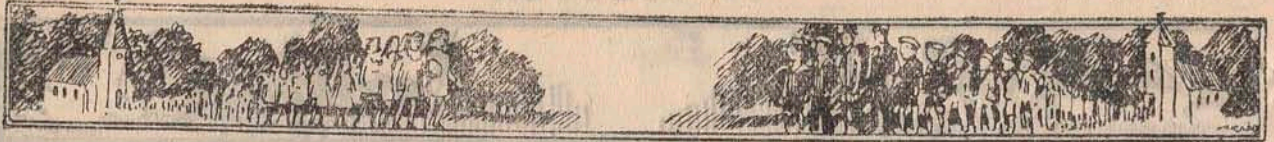
A világ teremtése után, amikor a föld szí-
néről lefolydogált a tenger vize, a fellegek kö-
zül egy gyönyörű szép tündérkisasszony szál-
lott le a mai Firtos hegy tetejére. Vele szállt
le sok-sok tündérleány s ott mindjárt el is ha-
tározta-k, hogy várat építenek. A tündér ki-
rálykisasszonynak Firtos volt a neve. De volt
még egy leánytestvére, Tartod nevű, aki igen-
igen gonosz teremtés volt: irigykedett Firtosra,
merthogy Firtos sokkal szebb volt, mint ő.

Alig kezdtek a várépítésb, mondta Tartod:

— Hiába fáradtok, én még ma éjfélig sok-
kal szebb várat építek, mint ti. Még pedig a
te várad fundamentum kövére építem a várat,

akár tetszik neked Firtos, akár nem.

Nevetett Firtos ezen a beszéden, nevettek
a tündérek is és aztán serényen munkának lát-
tak. Tartod pedig hazament a Tartod nevű
hegyre, onnan nézte a tündérek munkáját s
csak azt várta, hogy elkészüljenek, nosza átrep-
ült tündéréivel a Firtos hegyre, kifeszítették
a vár fundamentumát, nagy hirtelen kifurták,
vasrudra huzták s úgy repültek vele a Tartod
hegye felé. Am, amikor éppen Korond fölé ér-
keztek, a kakasok éjfél kukorékkoltak s ebben
a pillanatban a vasrud kettétörtött, a kő leesett
Korond vizébe. Most is ott van a lyukas kő.
Amikor a kő leesett, összeomlott Tartod vára
is. Hire-pora sem maradt. *Benedek Elek.*

Egér gyűlés

Cincog az egérhad,
Nincs o'thon a macska,
Megnépesül mindjárt
Pajta, éléskamra.
Kenyerel. szalonnát,
Össze-vissza rágnak.
Nem kegyelmeznek a
Tarisznyának, zsáknak.

De van riadalom,
Ha a macska megjön:
Uccu! ved el magad!
Ill' a berek, iöglön
Menekül. aki lud
Mint az ördög elől,
Mert jaj annak, aki
Körme közé kerül.

Méregtől, fogótól
Nem félnek oly nagyon,
Mint mikor egy Cirmos
Csipi őket nyakon.
Ugy eljátszik velük,
Ugy el-elciczik,
Végre csak bekapja,
Hogy farkuk se látszik

Tanácsot tartottak
Egyszer hajdanában,
Törték a fejüket
A régi világban:
Hogy kéne fékezni
Azí a kulya macskát,
Össze is darálták
Mindenféle farkát:

„Hova legyünk? óh jaj!
— szóll a legidősebb —
Hisz a macska nálunk
Százszorta erősebb!
Bajszára felszur,
Farkával agyoncsap,
Nem marad belőlünk
Irmag se maholnap!

Kihal az egerek
Dicső nemzedéke,
Mért születtünk, ha ily
Szomorú a vége?
Rólunk énekel majd
A madár, a csacska:

Volt egér, nincs egér,
Bekapta a macskát!”

Forradalmat kellett
Szava a szónoknak
Egerek szemei
Véresen forogtak.
„Harcra, háborural!”
Mind csak így kiállott
Egy fiatal egér
Ekkor im felállott:

„Tekintetes karok!
Tekintetes rendek!
Harccal, háboruval
Mit akarnak kendtek?
Nem kell nekünk ágyu,
Ha megszólal, ugys
Szaladunk a lyukba.

Tudok én egy módot,
Sokkal könnyebb annál,
Tessék elogadni!
Fogadom, hogy használ.
Vásároljunk csörgőt,
Hisz nem olyan drága,
Akasszuk föl, kérem,
A macska nyakába!

Jöhet aztán, sebai!
Csörög a csörgője,
Uraim! még jókor
Futhalunk előre.
Nem marad részére
Csak a puszta lábnyom —
Tisztell egérgyűlés!
A csörgőt ajánlom.”

Left erre cincogás,
Egelverő éljen,
Kilört a nagy öröm,

Az országgyűlésen,
Az ifju szónokol
Vállukra emelték,
Mint világraszóló
Csillagot, lángelmét.

Legidősebb egér
Ujra előlépett,
Lelkesedve mondott
Sok gyönyörű szépet:
„Te vagy a legbölcsebb,
Ifju egér, köztünk!
Fogadd koszorunkat!
Hódolva köszöntünk!

Mentő tanácsodat
Hálával fogadjuk,
A költséget rája
Szívesen megadjuk.
De tiéd az érdem,
Ne is szálljon másra:
Te akaszd a csörgőt
A macska nyakába.

„En? — kiáll az egér —
En nem merem fennil!”
„En se merem! En se!”
Kiáll valamennyi.
Ólalkodó macska
Hirtelen olt termett —
Uccu el is hagyták
A nagy gyűléstermet.

Ki erre, ki arra
Futott esze nélkül,
Hanem azért maradt
Egypár csemegéül.
A macskának pedig
Csörgője ma sincsen,
Fogja az egeret
Világ végéiglen.

PÓSA LAJOS.

A Brazíliai kigyóvadász

Meg is indul Perugi nagy büszkén és elégedetten zsákmányával.

Lám csak egy kis észért nem kell nekem a vásárra menni. — pöfékel nagy vigan pipájából. Most csak beláthatja Sebastianó barátom, hogy igazam van. 500 dollár? csettint nyelvvel, nem mindennap esik — akár egy gulyát vehetek rajta, vagy egy kávéültetvényt (számítsátok ki, 150 leivel mennyit ér ez az 500 dellár).

— Tévedsz, sziszezi dühösen Sziszezi Sziszezi benn az üres csőben. Ezen nem veszel még

egy macskát sem s mérgében mit csinált, mit nem, elkezdett izegni, mozogni. Hozzájárult még az is, hogy Perugi erősen húzta a spárgát a kigyó gyomrán keresztül, aminek az lett az eredménye, hogy kirántotta a nyuszikát Sziszezi Sziszezi gyomrából. Sziszezi Sziszezi sem kellett egyéb — „eb ura a fakó — anélkül, hogy bucsut mondott volna a vigan pöfékelő Peruginak, angolcsan eltávozott.

*

Látod-látod, vigasztalgatta az eset után Sebastianó a szabó Perugit, mindig mondtam én, ne bíz el magad, Perugi, mert megjáród.

— De hát ki gondolt arra, hogy ez az óriás kigyó még az én eszemen is tuljárjon?

Most képzeld el, a nagy vadászat után bemegyek a cirkuszigazgatóhoz és mondom:

— Meg van a zsákmány!

— Igazán? Örvendezik az igazgató. No, ezt a nevezetes jelenetet mind megnézzük.

Ott volt az egész cirkusz, még vendégek is voltak. Egy külön ketrecek adtak, hogy abba engedjem be a beste férgét. Hat méteres kigyó! Testvérek között is megér 500 dollárt. Nyitom is a kupakját a csőnek — és barátom, ezt a szégyent és felsülést képzeld most el — kísétált a csőből a kis fehér nyul, amit szemem láttára falt fel a kigyó.

Ugy dobtak ki, a lábam sem érte a földet, azt mondták, hogy micsoda dolog ez, még csalni akarom a világot?

No de várja is az a cirkuszigazgató, hogy én még egyszer kigyóvadászatra megyek! . . .

Milike virága

MILIKE VIRÁGA.

Két leányka sétál az árnyas ligetben és amit az eléjár, látták mindketten: „Jaj de szép virágok!” Szólt egyik s megállt ott. Bámullák mindketten. Milike újra szólt: „Óh ha lenne nekem csak egy fő, mint ott, ugy gondját viselném, ablakomba lenném!”

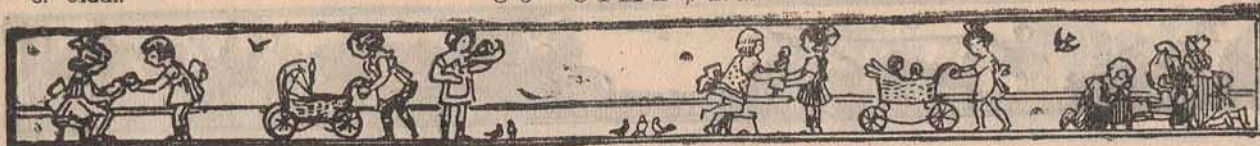
Egy öreg néni keze jött s így szólt hozzájuk: „Milike, Lilike! Adok én virágot, olyan mint az itt lenni! Gondozzátok hiven!” Kezeikbe tette, aztán tova indult. A két lány elvette. Az arcuk felvidult. Volt már virág! . . . Viték s cserépbe ültették!

Milike gondozta s virága oly szép lett. Lilike sa-

rokba dobta s rá sem nézett, elfeledte gyorsan, azt sem tudta, hogy van! De egy nap Mili a kerítésen átszólt, a kis Lili hívta. Kezében virág volt s szólt: „Mutasd a tiéd, az enyém nézd, mily szép!”

Lili nézett, látott és eszébe jutott, hogy kapott virágot ő is. . . El is futott! Sokáig kereste, míg végre meglelte. Föl akarta venni. . . Száraz levél zörrent! Nem tudta kilenni a csontlá lett földet. Szívén irigység kelt: „Milié mily szép lett!”

Soká gondolkozott: Mutassa-e, vagy se? Végre halározott: „Nem lehet! Sohasem!” De ha tervem kedvez, Milikének sem lesz! Milihez futott hát és szólt:

„Nem találom, biztosan ellopták az én szép virágom! Híába gondoztam, azt sem tudom, hol van!”

„Sohse busulj Lili, majd adok én ebből, – vigasztalta Mili – kis ollást, ha megnő. Majd bucsul köszöntött. – Lili leskelődött. – Irigykedő szemmel Mili után nézett. – „Az ollásod nem kell – szól – de a liédet is el fogják lopni, mint az enyémet, ott ni!”

Milike belépeii a keribe, lefelte virágát s ránézelt a szép levelekre. Fény lebegte arcát, míg mellette babrált. Anyja hangja csendült: „Jöjj már kicsi lányom!” – „Megyek!” Mili ellünt! Könny gyűlt a virágon, körül sötétséget látott. Veszélyt érzett!

Lilike álmászott Miliké kerjébe, más semmit sem látott, a virágot nézte. A cserép után nyúlt, de aztán más gondolt: „Nem lopom el, inkább kilöröm s elszárad. Kérkedő Mili, rád hadt szálljon a bánat!” Lehajolt! Kitérte s úgy dugta a földbe.

Visszaszökött gyorsan: „Nincs már dolgom ilyen

– gondolta – most már jól van. Milikének sincsen cserepében semmi. Így kell ennek lenni!” Soká leskelődött a csuf lelkü gyermek, de Milike nem jött... „Hisz a hegyre mentek. Nem baj! Ilyen tájon holnap majd meglátom!”

Másnap a rossz Lili újra leskelődött, ott zokogott Mili, a virága fölött. Anyja kijött hozzá s szomoruan mondá: Talán egy csuf féreg a szárát elrágta, majd figyelve nézett: „Ne busulj leányka, ágát letördeljük s cserepekbe tesszük!”

Ugy lett, amint mondta. Ollásokra szedték cserepekbe, sorba mind elültegették. Az ablakba tették! Védtekl Ontözgették!... Fény gyűlt a virágon!... Oly szépekké váltak, mint egy tünderálom... Csodájára jártak, bizton a tünderék hozták Milikének!...

Lili szemlesütve, büne ludatában, surrant el mellette. Mili ablakában csodás fényt hínelt szél a tünder-ajándék.

Akadály-verseny

Bogarak gyűlése

Egyszer a sáskának az jutott az eszébe, jó lenne a bogarakat egyesületbe szervezni. Gondolatát tett követte s hála gyorsugró tehetőségének, csakhamar össze is hívta a bogarak özőnét. S hogy mekkora érdeklődés nyilvánult meg a terv iránt, legjobban kitűnt akkor, amikor a gyűlés ideje elérkezvén, a bogarak mindenféle nemzetsége összegyűlt a Nyárád innen-ső partjára kiszemelt gyűlés-helyre. Mindenik a legszebb ünneplő ruháját öltötte magára, bizony csoda volt végignézni a sok frakkos bogár uraság között. A piei hangyától a nagyszarvu szarvasbogárig képviselve voltak az összes bogárfajták. Mindenik valami nagyon, valami újszerűn törte a fejét...

A sáska, mint főmozgatója a gyűlésnek, már jóelőre felugrott a közepén felállított emelvényre. Mindenképpen ő akarta az alakuló közgyűlést vezetni, de mivel az évésen kívül nem értett semmihez, a tömeg nagyrésze egyre csak ordította „szálljon le”! Végre kénytelen volt akarva, nem akarva az elnöki széket átengedni a rokonszenvesebb evikkeres sárga frakkos uraságnak, a cserebogárnak.

A cserebogár illendően meghajolva, köszönté az egybegyűlt rokonnemzetséget és megnyitotta a közgyűlést.

Mindenki mondani akart valamit. A sáska azonban nemesak buta volt, de hiu is. Mindenképpen valami uri állásra, még pedig elnöki állásra pályázott s jobbra-balra ugrándozva gyűjtötte a szavazatokat. A tücsök ur egy zeneegylet alakítását indítványozta, míg a hangya a szövetkezet felállításában kívánta az erők tömörülését. Hosszas tárgyalás után mindkét indítványt elfogadták és hozzáálltak a tisztikar megválasztásához. Legelőször a dalosszövetséget jelentették ki megalakultnak. Egyhangulag elnökké választották a tücsköt s minden valamire való bogár uraság kapott valami megtisztelő állást. Természetesen a sáska ur, mint botfülü, szóba sem jöhetett a tisztségek tekintetében. Ez fölötté bosszantotta ósáskaságát, de úgy gondolta, hogy a másik szervezetben majd csak rákerül a sor.

Következett a szövetkezet megalakítása. Ez is ment könnyen, mint a karikacsapás. Elnök

szótöbbséggel a szürke zsakettes hangya tekintetes ur lett. A mi sáskánk azonban, mi türetagadás, még alantósabb állást sem kapott, mert semmire sem volt alkalmas.

Erre felbőszült a sáska, összehívta minden pereputtyát s olyan sáskahadjáratot indított, hogy mindent elsepert, ami elébe került. Fű sem maradt ott egy szál sem. Az egybegyűlt bogártársadalom segítségül hívta az embert. Az ember felszerelve minden pusztító eszközzel, megsemmisítette a sáskahadot, de a mező kopáran maradt. A bogártársadalom szomorúan széledt szét. A tücsöknek és társainak nem volt kedve dalolni, a hangya elnöknek és társainak meg nem volt mit gyűjteni.

A sáskát a hiúság egy másik bűnre, a bosszura vitte. Így másoknak kárát, önmagának pedig pusztulását okozta. Gyermekek látjátok mennyi bajt hoz a bosszuállás. Ugye ti nem lesztek sem hiuk, sem bosszuállók?!

Ij. Kolozsváry József.

A GYÁVA FIUK.

Nagy zajjal ugráltak körül a fiuk egy megkötözött nagy házőrző kutyát az iskola udvarán. Szegény jó kutyának a hátulsó lába el volt törve, a fájdalomtól nem tudott mozdulni.

— Rugjatok ti is mind egyet-egyet rajta — szólt az egyik fiu — akit a tanítóhácsi házőrző kutyája gyakran megszalasztott, mikor gyümölcsöt akart lopni.

— Köpjétek le mint én, ugy sem tud bántani — szólt egy másik vásott fiu.

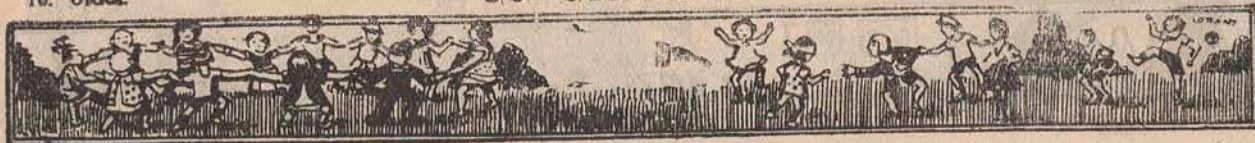
— Csapjátok agyon, hogy többé ne ijeszgethessen — szólt egy másik gyáva gyermek.

A beteg, hűséges, házőrző kutya türellemmel tűrte mindezt. Majd adok nektek — gondolta magában — ha fölgyógyulok.

— Nem szégyenlitek magatokat? — szólt most egy értelmes, okos fiu — bántjátok a ti képzelt ellenségeketek akkor, amikor az tehetetlen. Ez nem becsület. Majd, ha fölgyógyul sebeiből és nem lesz megkötve, akkor merjen közületek valamelyik így beszélni! Menjetek innen!

A kisfiuk elszéledtek és belátták, hogy az ellenséget is gyalázat akkor támadni, ha az nem védekezik.

Dr. I. Diénes Jenő.

Ahogy kis munkatársaink irnak . . .

TOCSI ÉS POCSI.

Tocsi a szomszéd falu birájának volt a fia. Kis alacsony, fekete szemű, fekete haju fiú. Egyetlen egy barátja volt: Pocsi, egy szegény kovácsnak a fia.

Mindkettő csalafinta, örökké vig gyermek volt.

Most is épen a falun mennek keresztül. Megint török valamin a fejüket. Nos tudjátok-e mit gondoltak? Dehogy tudjátok!

Elmondom azért nektek.

A falu végén így szól Tocsi Pocsihoz:

— Gyere Pocsi, menjünk ki a rétre és ott, ahol ritkán szoktak járkálni, ássunk egy félméteres gödröt és töltsük meg a folyóból meritett vízzel. Mi aztán huzódjunk meg itt a közeli bokorban és várjuk meg a munkánk eredményét.

Amint mondták, meg is tették. Elmentek haza, hoztak lapátot, csákányt és egy vedret anélkül, hogy otthon tudták volna. (Ezt ti ne tegyétek meg.)

Hamar nekiláttak a félméteres gödör kiásásához. Háromnegyed óráig dolgoztak, amíg meglett a gödör. Azután mosolyogva mondta Pocsi:

— Most gyere vegyük a vedret és menjünk ide a közeli patakba és merjünk vizet. El is ment Pocsi és Tocsi tervük befejezésére.

Kis idő múlva a gödör már teli volt vízzel. Ezután a két imposztor vékony ágakat vett, amivel a gödröt betakarták, mintha semmi sem lett volna ott.

— Na most gyere ide a bokor alá — hogy meg ne lássanak bennünket — mondta Pocsi.

Ép jókor huzódtak meg, mert távolból a falu felől egy kövér urnak az alakja tünt fel.

Nagyon örvendtek ezen mindketten, hogy az ur bele fog esni a gödörbe és várták ezt a pillanatot. Az alak mindjobban közeledett. De jaj — jutott eszébe Tocsinak — a sapkám ott felejtettem a gödör mellett és most meg fogják tudni, hogy a csalafintaságot ki követte el. De ni — egyik csapás el sem telt, ott a másik. Ugyanis az az ember nem más, mint édesapám

— mondta Tocsi. Most már ebbe is belé kell nyugodni — felelte Pocsi. Már kevesebb lett a távolság az apa és a gödör között. De halljátok, egyszer csak ezek a szavak hallatszanak: „Kutyateringettét azoknak a kölyköknek, hogy kijátszottak engem“! És elindult megkeresni őket, mert tudta, hogy a közelben kell lenniök. Kévs idő múlva meg is találta őket. A további gondoljátok ki, hogy mi történt. Okuljátok ezeken.

Lutsch Vilmos V. g. o. t.

A SZAMÁR FÜLEI.

Románról fordítva magyara.

Volt egyszer, hol nem volt, volt egy nagyon hűséges szamár. A szamár beteg volt. Fájtak a fülei. Az volt a betegsége, hogy az egyik fülel azt értette, hogy: igen és a másikkal: nem. A szamár elhatározta, hogy ha valaki mond valamit, nem fog elmozdulni a helyéről.

Egy reggel a gazdája elé ment és kérdezte: máma hordok káposztát a piacra?

— Igen, hallotta a jobbfülével. — Nem — hallotta a balfülével.

A szamár nagyon haragudott és kérdezte:

— Máma viszek zsákokat a malomba?

— Igen! értette a jobbfüle, — nem! értette a balfüle.

Nagyon rosszul eseti a szamárnak és még egyszer kérdezte:

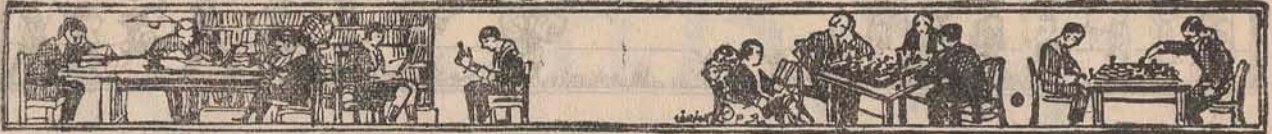
— Menjek a rétre legelni?

— Igen, értette a jobbfüle, — nem! értette a balfüle.

Szegény szamár nem tudta, mit csináljon. de mégis kellett valamit csinálnia. Hát kiment a rétre legelni. Szegény szamár, vajjon mi történt vele?

Karajos Irmuska I. g. o. t.

SZERKESZTŐI ÜZENET

Ha levelel írtok kis cimborák, írjátok rá a levél kellét, s azt is, hogy melyik iskolába s hanyadik osztályba jártok. Ezt nemcsak egyszer kell ráírni, de minden alkalommal.

Balogh Éva Kaló, Ildikó, Eremieni. A küldött előfizetés megérkezett. Nagy volt az öröm mindháromótok között, hogy a rejtvényfejtésben nyertesek lettetek. De én is örültem ám valaminek, annak, hogy anyuka azt írta, olyan ügyesen kertészkedtek, hogy a kertben már bámit rátok bízhat. — **Debreczeni Gábor IV. el. o. t. és Kovács Sándor, Satu-Mare.** A 18-as szám rejtvényeit hibátlanul fejtettétek meg, a sorsoláson részt is vesznek. Gondolom Kovács Sándor, te belőled is jó rejtvényfejtő lesz. — **Dr. Weress Pálné, Brasov.** Kislánya fényképét szívesen leközzöljük, hadd ismerjék egymást a gyermekek. Kérdezi, hogy a kliséit hol csináltassa meg. Fenyőnél is lehet Timisoaran, de lehet Clujon is a Minerva R. T.-nél, Baron L. Pop 5. A klisé 2 hét alatt elkészül. A fénykép leközzlése után a kliséit a szülők visszakapják. Ugy, hogy erről mindig csinálathatnak újabb fényképeket. — **Tanka Gizike I. g. o. t. Turda.** Nem is gondoltam Gizike, hogy ilyen ügyes kis kertész vagy. Szinte meglepett. De én azt hiszem, nemcsak a kertészkedésben, de mindenben ilyen ügyes leszel. — **Ney Zsuzsika, Oradea.** A kedves Tanit jobban van e már? Hol fogod tölteni a nyarat. A virágaidban gyönyörködtem. De azt a ládikát, amelyben az oroszlánszáj palántok vannak, le kell majd vinni az udvarra, napos helyre, mert így csak felnagyulnak és nem fognak virágozni.

Weress Zsófia, Cluj. A 17-es számú kereszt-rejtvény megfejtése jó, a sorsoláson részt is vesz majd. A rajzokat elvisszük az őszi országos rajzkiállításra. Szerelném, hogyha azok, akik rajzaikkal résztvesznek a kiállításon — egy fényképet is küldenének, amely fénykép kinek-kinek a rajza mellé lenne téve. — **Sanek Boriska IV. el. o. t. Satu-lung.** Megörvendeztetél Boriskám a leveleddel. Az ilyen szép rendez leveleket mindig szívesen olvasom. A virágmagnak nagyon örültél. Ha nefelejts volt rá írva a kis tasakra, akkor egész biztosan az is volt. De ám az csak jövőre fog nyitni. Megértem a szomorúságod és elkeseredésed okát, de meglásd csak a következő iskolaévben sokkal jobb lesz majd a bizonyítványod. Az új kis cimborát várjuk. — **Br. Bánffy Gabriella és Kalinka, Cluj.** Ott voltam a vizsgádon Gabriella és büszke voltam az én kis cimborámra, hogy a bizottság és a nagyközönség előtt olyan szépen és helyesen feleltél. Az új rejtvények jók, le is fogjuk majd őket közzölni. Ha nyaralni men-

tek, írjátok meg az új címet, hogy a Cimborát oda is elküldjük és azt is, hogy mettől meddig lesztek a nyaraló helyen. A rajzokat elvisszük az országos rajzkiállításra. — **Fábián Ancsi, Satu-Mare.** A 18-as szám megfejtése jó, a sorsoláson részt is vesz. Careiban fogsz nyaralni a jó nagymamánál. Remélem ügyesen fogsz majd ott toborozni. — **Akosi Manci I. g. o. t. és Tibi III. el. o. t.** A 18-as szám megfejtéseét átnéztük. Te voltál Tibike a főfejtő. Mindig mondtam én: ügyes gyerek ez a Tibike, lám nem is csalódtam benned. — **Moldovan Viktor, Arad.** Elismerő sorait örömmel vegyes büszkeséggel olvastuk. Jól esik arra gondolnunk, hogy nemcsak vagyunk, de érünk is valamit.

Teleky Dezső, Collesli. Levél ment mindenről szívesen. Megérkezett-e? — **Jenő bácsi, Tg.-Săcuesc.** Legközelebb levél megy. Addig is egy kis türelmet kérek. — **Bodnár Irma, Oradea.** Ha a mesélő mezőt tervbe vette, csak dolgozza is ki rendre, a mezőnek is érdekes virágai vannak. Fő az, hogy a versek túl hosszúak ne legyenek. S egyik mese ne hasonlítson a másikhoz a gondolatok ismétlődése folytán. Az íráskedvet pedig nem szabad olyan könnyen elveszíteni. — **Nagy Benőné, Ploesti.** Az Uj Cimborá érdeklében végzett lelkes munkájáért hálás köszönetünket küldjük. — **Jarovszky Imre, Baia-Mare.** A küldött előfizetést kézhez vettük. Közbe jött akadályok miatt nem mehettünk arra, de ígérem, hogy még a nyáron kipótolom. — **Nicoara Traian, Reghiu.** Az előfizetési díjait megkaptuk. Kikelték-e a nefelejts magvak? Szeretnénk megismerni közelebről is a kis cimborát. Reméljük a nyári vakációban kapunk majd hosszú levelet tőle. — **Pánni Évike és Elek, Tureni.** Örültetek a kis újságnak? Mint új kis cimborákat szeretettel fogad be titeket is magába az Uj Cimborák olvasó tábora. Bizonytalán kis barátaitokat és barátaitokat is megnyeritek majd egy-egy új előfizetőnek. — **Döme Zoltika, Sf. Gheorghe.** No most egész októberig nem lesz gondod az Uj Cimboráért. Mivel töltöd Zoltika a vakációt? Majd ird meg azt is, hogy hol töltöd a nyarat? — **Sanek Boriska IV. el. o. t., Satu-lung.** Ügyes kislány vagy Boriska, s nem is hiába járhatja neked anyukád az újságot, tanulsz belőle. Lám a júliusi lejáratkor már te magad állítottad ki a pénzesutalványt, úgy, ahogy olvastad, mint tanította Tudóka Ferkót az édesapja a pénzesutalvány kitöltésére. — **Andrássy Péter és Ernő, Valea lui Mihai.** A júniusi számok elmentek. Várjuk vakációs leveleteket. — **Simon Etelka, Baciu.** Te is ügyes vagy, megismertem az írásodat a pénzesutalvány szelvénykéjén. Így is kell az új cimboráknak szokni, edződni az önállósághoz, hogy majd az életben a magatok lábán is megtudjátok állni. — **Biró Klárka, Craiova.** Az Uj Cimborák nagy mesemondó estéjére szívesen látunk téged is kedves szüleiddel. —

FEJTÖRŐ

Beküldte: Oreg Góbé.

KK p u
a

Beküldte: br. Bánffy Gabriella I. g. o. I. Cluj.
ion, zsát, ál, doll, mo, vaj, dez, mil, lem, kér, ró a.

Ha e szóttagokat helyesen összerakjuk egy vers kezdő sorait kajuk.

Beküldte: Virágh Károly I. g. o. I. Zalău.

b	u	a	a	termény
l	u	g	r	pihenő föld
ö	G	z	a	ázsiai tó neve
z	r	r	a	olasz város

Ezek mind négy betűs szavak, a betűket értelem szerint kell összerakni a kockákba.

Beküldte: Kós József, Satu-Mare.

Y
rét

Beküldte: Pollner Gabi, Satu-Mare.

Lib
an H1 rag

Beküldte: Labud László, Alba-Iulia.

ö ö ő ő Ő vér

Beküldte: Andrásy Ernő, Valea lui Mihai.

RRRR

Beküldte: Saska Pişu, III. el. o. I. Satu-Mare.

T i
a állóvíz

KI TALALJA KI?

1. Könyves Kálmán uralkodásához milyen nevezetes királyi rendelet fűződik?
2. Melyik római császárral kötött békeszerződést Decebál, melynek értelmében a rómaiaknak adót kellett fizetni a dákoknak?
3. A mai Leningradot, hogy nevezték a háború előtt?
4. Clujig mely nagyobb állomásokat érint a vonat Satu-Mareből kiindulva?
5. Mi a víznek a kémiai képlete?

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 L.
A Családszövetség tagjainak 160 Lei és 10 Lei portó. Egyes szám ára 6 Lei. Magyarországon 12 p. Jugoszláviában 150 dinár. Csehszlovákiában 60 ck. — Magyarországi előfizetőink kéretnek, hogy hátralékos dijaikat Ferenczy Pál gyógyszerész Hosszupályi, Bihar megye címre juttassák el.

Főmunkatárs: TELEKY DEZSŐ.

Uj Cimbora szerkesztősége és kiadóhivatala
Satu-Mare, P. Bratianu No. 9.

SZABADSAJTÓ R. T. NYOMDABÉRLETE